

РОЗДІЛ 1. НЕБАЖАНА ДИТИНА

*...маєток Денмірів, південне герцогство,
2453 рік від часів Катаклізму*

У вас коли-небудь виникало відчуття, що ви — небажана дитина?

Я от знала про це чи не змалку. Але не поспішайте мене жаліти — я не потребую вашого співчуття. Я не вірила в богинь та богів, не вірила в Ісаю, яку прославляли священники королівства. З раннього дитинства я знала, що можу покладатися лише на себе, що жоден благородний лицар, чаклун або принц не прийде по мене, не порятує й не забере з цього мізерного маєтку, в якому я була вимушена зростати.

Змалку я знала, що єдиний, від кого можна чекати порятунку, — ти сам.

Мене звали Алріка. Алріка Кетріс, якщо бути точнішою. Хоча, правду кажучи, моє родове ім'я — Кетріс — не означало нічого. Це був марний, пустий звук. Навіть не милозвучний — просто купка рун, що склалися в коротке «кет-ріс». Родове ім'я батька, як ви могли здогадатися. На моє лихо, воно нічого не значило. Принаймні тоді, коли стояло поряд з іменем Денмір — герцогського роду, що

упродовж століть володарював південними землями Королівства.

Не дивно, що мене зневажали. Не дивно, що мою матір, племінницю герцога Арндора Денміра, відлучили від родини за те, що вона потайки одружилася з якимось там Кетрісом. Що такого міг дати простий офіцер Зіґрід Кетріс сім'ї, що споконвіку правила південним герцогством з благословення Корони?

Отож-бо й воно.

Єдине, що він дав Денмірам, — це розбрат, чвари й страждання. Ну і мене. Відстежуєте залежність?..

Я ненавиділа свою родину, ненавиділа їх усіх... але ми трохи забігаємо наперед. Діти народжуються з чистим серцем і душею, що не здатна ненавидіти — цього нас вчить навколишній світ. Я теж колись була такою, чистою та наївною, нездатною уявити, як можна ненавидіти своїх батьків і як тато, який мав би оберігати тебе від усіх можливих прикросців, втік, наче останній боягуз, полишивши тебе одну проти цілого світу.

Добре, та й по всьому. Спробую ще раз, від самого початку. Отже, мене звати Алріка Кетріс, я донька леді Ксірани, племінниці герцога Денміра, та військового офіцера на службі Королівства, Зіґріда Кетріса. Моє народження стало втіленням всього, що родина матінки ненавиділа в її шлюбі. По-перше, сам Зіґрід Кетріс — звичайнісінький солдат, офіцер, яких в столиці було повно-повнісінько. Без видатного роду, без імені та значного прибутку. Парубок, який приглянувся юній племінниці герцога на одному з прийомів у Сивілії. Єдине, що він умів робити бездоганно, — це зачаровувати леді всіх можливих статусів — як серед знаті, так й серед простого народу. Зіґрід був привабливий, мав добре підвішеного язика, здатний домовитись там, де зовнішність не спрацьовувала. Гадаю, саме так він став офіцером: через балаканину та вроджену харизму. А як іще син міського коваля міг дослужитися до такої посади у мирний час, коли Королівство не вело жодних війн? Хочу вірити,

що цей його шарм передався й мені — єдине, що було в цій людині хорошого.

Отже, юний офіцер звабив шляхетну леді — що може бути простішим? Всі ми чули такі історії: їх обожнюють як простолюдини, так і вельможі. Для перших — це історія, сповнена надії на краще життя, для других — повчальна байка про те, як учиняти не слід. Добре відомо, чим такі історії закінчуються: або офіцер виявляється принцом у вигнанні, або ж закохані помирають у любові та бідності.

Спробуйте вгадати, який з цих фіналів був у моїх батьків.

Зігрід Кетріс не був ані принцом, ані королем, ба навіть бароном у вигнанні. Він був звичайнісіньким сином коваля. А матінка була звичайнісінькою дурепоєю, що дозволила запудрити собі мізки й, уявляючи себе чи то мученицею, чи то героїнею однієї з улюблених книжок, гордовито покинула родинний маєток, щоб жити з нареченим в обшарпаній кімнаті, що її він винаймав у столиці.

Гаразд, можливо, я занадто різка. Можливо, я перебільшую, загострюючи всі можливі кути в цій історії. Однак знайте, що я пишу все це двадцять років по тому, знаючи, чим все закінчилось і що саме до цього призвело. Зараз я ненавиджу цих людей, хоч тоді вони здавалися мені чи не найкращими створіннями у світі. Тоді я страшенно любила свого батька, завзятого, завжди веселого офіцера з чорними кучерями й закрученими вусами, що лоскотали кожного разу, коли він цілував мене у щоку. Любила я й свою матір — у ті часи вона багато усміхалася, сміялася з його жартів і не шкодувала для мене ні обіймів, ні ласкавих слів. Поряд із батьком вона скидалася на тендітну принцесу ельфів з тонким, до прозорості світлим волоссям, блакитними очима й постаттю настільки витонченою, що здавалося, ніби вистачить одного подиху вітру, щоб вона здійнялася у повітря.

Я щиро любила своїх батьків, не підозрюючи, якими нікчемами вони були насправді. Безхребетні, м'якотілі — вони звикли уникати труднощів за будь-яку ціну. Мати не знала,

що таке справжні випробування, провівши безтурботне дитинство в герцогському маєтку з позолоченими блюдцями та м'якими андорськими подушками. Батько був такий самий, хоча й замість блюдець та подушок його оточували блискучі мечі та гомін солдат. Так само, як матінка звикла до легкого життя, він призвичаївся до того, що завжди доб'ється свого чи то усмішками, чи то балаканиною.

Перші кілька років після мого народження вони примудрялися підтримувати ілюзію щастя, підгодовуючи його коханням та взаємною пристрастю. Окрім того, в них була я — красива, слухняна й тиха донечка, справжня втіха для батьків. Мамині блакитні очі та світле волосся, татів розум і кмітливість — чого ще можна було побажати? На жаль, якою б чарівною я не була, з часом життя далось взнаки: пані Вдача почала відбирати запозичений успіх, поки її неблаганна сестра Доля зіштовхувала молоде подружжя з випробуваннями, і кожне наступне було гірше за попереднє.

Мої батьки не були тими, хто може опиратися забаганкам Долі.

Першим випробуванням стала нудьга: з часом красень Зігрід зник до красуні Ксірани, а красуня Ксірана — до свого чоловіка, красеня Зігріда. Наявність гарної доньки, яка раніше викликала заздрість у всіх довкола, перестала бути цікавою: до крихітки Алріки звикли як сусіди, так й інші городяни Сивілії. Згодом Ксірана та Зігрід усвідомили, що опинилися одні посеред невеличкої кімнати, яку можна було винайняти на офіцерську зарплатню, та ще й з шестирічною донькою на шиї. Сумуючи за заможним життям, Ксірана почала витрачати гроші, купуючи собі дорогі тканини, замовляючи нові плаття й аксесуари. З огляду на це спочатку Зігрід влаштовував їй істерики, потім почав зраджувати й спускати всі гроші, які марнотратна дружина не встигла розтринькати, в гральних закладах разом з такими ж ледаркуватими солдатами й офіцерами.

Думаю, ви здогадалися, що сталося згодом.

Борги, борги й ще раз борги. Батько став позичати гроші у всіх підряд, не плануючи їх повертати. Коли ж прийшла розплата у вигляді лихварських вибивайл, Зігрід втік, залишивши нас з матінкою на самоті.

Досі пам'ятаю той день, коли до нашої зубожілої кімнати увірвалося четверо кремезних чолов'яг, сподіваючись упіймати мого батька. Його, звісно, вже й слід прохолов: офіцер накивав п'ятами ще з чверть луни тому, не сказавши нам з матінкою й слова на прощання. Побачивши непроханих гостей, які легко вибили хиткі двері, Ксірана скрикнула, притиснувши мене до грудей. Чи то вона намагалася у такий спосіб мене захистити, чи то просто мною прикривалась — я досі не знаю, але вигляд ми мали жалюгідний: худа, мов тростина, жінка у тьмяній сукні — єдиній, що у неї лишилася, якої не захотів купляти жоден з лахмітників, — і я. Мала, нечесана, брудна восьмирічна дівчинка, одягнена в таке ж лахміття, як матір. Не уявляю, як нас тоді не згвалтували. Мабуть, ми мали такий нікчемний вигляд, що нами погребували.

Коли їхні важкі черевики застукотіли по підлозі, я втулилася в кістляве тіло матері, не в змозі дивитися. Тоді мені здалося, що це ступають не люди, а демони Безодні. Того дня вони обнищпорили всі закутки, зазирали під кожную дощечку й встромили носа у кожную шпарину, що тільки була в тій нещасній кімнаті. Забравши все, що в нас було, включно з білизною, казанками та якимись мізерними залишками їжі, чолов'яги пішли.

Ми з мамою просиділи всю ніч, відчайдушно чіпляючись одна за одну, ковтаючи гіркі сльози ненависті.

— Чому вони прийшли до нас, матусю? Чому? — раз у раз запитувала я, смикаючи Ксірану за худі плечі.

Вона не відповідала, дивлячись перед собою порожніми очима. Гадаю, це був перший раз, коли вона поринула у так звану відчуженість, в якій опісля часто перебувала, відсторонюючись від мене і навколишнього світу.